

TICU HITLERAM UN ZINĀTNEI

IGORS

Esmu desantnieks. Tagad saņemu pensiju un piestrādāju par apsargu. Trīsdesmit deviņu gadu vecumā atnācu uz „Gaismas staru”, toreiz vēl Lāčplēša ielā, un esmu te jau sešpadsmit gadus. Ir vēl daži cilvēki, kas ilgi nāk, bet pārsvarā ir tādi, kas nav tik ilgi.

Bērnībā biju normāls, adekvāts cilvēks. Nav ko tur detaļas daudz stāstīt, bet, īsāk sakot, slimības pazīmes man sāka parādīties pēc armijas. Galva griezās, bija paranoiskas sajūtas. Tagad mēdz būt, ka grūtākajās dienās, kad slimība saasinās, ir tāda sajūta, ka visi mani visu laiku vēro. It kā jau saprotu, ka nevienam es tūkstoš gadu neesmu vajadzīgs, bet neko nevaru padarīt. Mēs ar mammu dzīvojam Ķengaragā un mājās man ir labi, bet grūtajās dienās, kad tādā sliktā stāvoklī pārnāku, arī mājās nav laba sajūta. Mazgājos, eju skatīties televizoru un saku mammai – aizvelkam aizkarus, lai neviens mūs neredz. Aizvelkam, bet tad arī vēl ar segu piesedzos, jo vienalga ir sajūta, ka kāds mani ar binokli vēro. Bet tā nav visu laiku, tās ir tādas dienas. Tagad man ir labs periods. Dievam gan neticu, bet dod Dievs tā arī būs. Kam ticu? Hitleram, kas man uztetovēts uz muguras un zinātnei!

Tāda priecīga sajūta man dzīvē ir no kontaktēšanās ar cilvēkiem te „Gaismas starā”. Mani uz šejieni burtiski velk. Darbā ir labi kolēģi, viņi mani saprot, ir paziņas, kas arī ir armijas cilvēki, ir Afganistānā dienējis karavīrs, tiešām labi saprotamies, bet vienalga mani kaut kā velk uz „Gaismas staru”. Var būt arī kādi strīdi, bez tiem dzīvē neiztikt, bet te visus zinu. **Arī mājās mēdz būt, ka mammai pasaku kādu rupjāku vārdu, bet pēc tam paskatāmies televizorā kādu drāmu, paraudam kopā un nomierināmies. Mamma jau saka, ka arī sāks rupji runāt, ja es lamāšos. Saku – nē, nevajag! Es jau esmu kulturāls cilvēks, tas nekas, ka man daudz tetovējumu.** Mācījos Aviācijas institūtā, man ir nepabeigta augstākā izglītība. Tagad ļoti žēl, ka nepabeidzu institūtu. Pieci ar pusi gadi bija jāmacās, nomācījos tikai trīs. No institūta aizgāju dienēt armijā. Daudzi ar institūta palīdzību mēģināja izvairīties no dienesta, es arī baidījos no armijas, nav ko slēpt, bet kaut kā tajā pašā laikā arī vilka uz turieni. Laikam gribējās kaut kādu... pat ne romantiku, kaut kas vīrišķīgs tajā bija. Mans tēvs, kurš pirms trim gadiem nomira ar vēzi, bija armijas cilvēks. Viņš teica – nevajag iet armijā, institūtā ir kara katedra, kāpēc iet par karavīru, ja vari piecus gadus

nomācīties un kļūt par leitnantu, veidot militāro karjeru. Tagad pat nesaprotu, kāpēc nepaklausīju tētim. Tik žēl, ka viņš miris. Viņš taču bija autoritāte, virsnieks. Igor, mācies, kļūsti par virsnieku! Nē, redziet, nolēmu sevi pārbaudīt kā karavīru. Apkārt bija puīši, kas dienējuši armijā un man bija kaut kāda skaudība un arī kauns, ka neesmu tur bijis. Tā nu nokļuvu armijā un dienēju Mongolijā. Bija vilšanās. Gribas rupji pateikt, bet neteikšu. Treniņi bija grūti. Skrien, skrien, skrien un skrien. Institūta laikā nodarbojos ar skriešanu un šī pieredze man ļoti noderēja.

Vēl žēl, ka neesmu īstenojies kā personība. Īsti nav ar ko dzīvē nodarboties. Tagad esmu apsargs, bet tas nav darbs, kas mani apmierina. Man gribētos privāti mācīt skolas vecuma bērniem matemātiku. Ļoti labi mācījos skolā un institūtā, piedalījos matemātikas olimpiādēs. Vajadzētu tikai paņemt grāmatas un mazliet atsvaidzināt zināšanas. Mums te viena no „Gaismas stara” meitenēm Violeta piektdienās māca angļu un latviešu valodas. Man arī gribētos mācīt, bet drīzāk tā privāti.

Ģimenes man nav. Pat neērti teikt, bet esmu nevainīgs. Man bija meitene, viņa mani no armijas nesagaidīja un pēc armijas man aizbrauca jumts. Aizvainojumi, vēnu griešana. Gribu ģimeni. Mamma gan neko vairāk negrib. Tētis gribēja mazbērnus, gribēja, lai esmu īsts vīrietis – ģimenes cilvēks. Man kaut kā neērti. Mēģinu iepazīties ar meitenēm, arī te „Gaismas starā”, bet viņām patīk sava vecuma puīši. Priekš kam es viņām tāds vecs? Ja mēģinu atrast sava vecuma sievieti, tādu ap piecdesmit, viņas visas jau ir ģimenes cilvēki – bērni, mazbērni. Saprotu, ka man tāds liktenis. Mamma saka – dzīvo mierīgi, nevajag nekādu ģimeni. Nezinu kā mammu pārlicināt. Mamma visos ir vīlusies un saka, lai nevienu mājās nevedu – ne puīšus, ne meitenes. Kādreiz draugi nāca ciemos, tagad nē. Mamma redz, ka visi ir viltīgi un mēģina mani izmantot. Tā viņai liekas.

Ja jūtu, ka kaut kas nesanāk, netēloju supervaroni vai mačo, palūdzu padomu. Vajadzētu droši vien kļūt pastāvīgākam, jo tagad dzīvoju ar mammu, bet, kad mamma nomirs, būs jātiek galā pašam. Prasu padomu, puīši un meitenes te „Gaismas starā” palīdz. Ir cilvēki vientuļie vilki, es laikam neesmu vientuļnieks. Kad viens sēžu darbā, jūtu, ka gribas aprunāties ar kādu. Esmu tāds sabiedrīks.

Tāpat kā visi arī es mēdzu žēloties. Svarīgi saprast, ja esi slim, nedrīkst ļauties slimībai, vajag novērst domas uz produktīvākām lietām. Ko varu ieteikt veselīgiem cilvēkiem? Veselu jau praktiski nemaz nav.

Vajadzētu parakņāties sevī un ieņemt dzīvē aktīvu pozīciju, ar kaut ko nodarboties. Neatkarīgi no vecuma palīdz nodarbošanās ar sportu. Es arī darbā ik pēc dažām stundām pavingroju. Te uz vietas puisiem arī laiku pa laikam parādu kādu paņēmienu. Mums „Gaismas starā” bija tāds vīrietis Sergejs Guņins, viņš tā arī lūdza – Igor, parādi tādu pozu, parādi tādu paņēmienu. Viņš bija ļoti centīgs, daudz lasīja, daudz domāja, rakstīja dzeju vairākās valodās un daudz klusēja. Vispār jau cilvēku raksturo darbi, nevis vārdi. Man patīk parunāt. Arī ekskursijas man patīk. „Gaismas stars” tās bieži organizē – uz Tallinu, Viļņu vai vēl kaut kur. Ne vienmēr gan tieku, jo man ir darbs. Nodarbības pie psihologa man patīk, tur ir interesanti jautājumi. Man patīk lasīt zinātnisko literatūru. Kad uztraucos, man, piemēram, palīdz nomierināties trauku mazgāšana. Man patīk mazgāt traukus. Kad esi ar kaut ko aizņemts, mazāk galvā lien kaut kādas depresīvas domas.

Bet visvairāk man gribas stāstīt par armiju. Par to varētu runāt visu laiku. Esmu Latvijas patriots. Jā, Krievijai ir vairāk karaspēka, vairāk tehnikas, bet arī valsts ir milzīga. 18.novembrī, kad skatos militāro parādi man ir lepnums par Latviju, lai ko kurš arī teiktu.